

— Квракъ! — Отговори стариият воденъ духъ.
— Мене ми не трѣбва твоята пѣсень. Азъ ще
ти дамъ короната съ голѣмия диамантъ на нея, само
ако дойдешъ въ моитѣ палати и станешъ моя дру-
гарка въ игритѣ и живота.

Малката Нимфичка стначало се позамисли... Да
напустне гората, дѣто се е родила, тичала, пѣла
и играла съ своитѣ сестрици — при свѣтлината на
луната или блѣсъка на слънцето? . . . Но защото ѝ
се много хареса короната — тя се съгласи: сложи
я на златиститѣ си кждри и тръгна слѣдъ него.